חוק

החוק בתמונות

שופט גילה שיטת לימוד הדשה למישפטנים. העשירה לזעזע את דרכי לימוד המיקצוע.

אומרים שמאז שהוציאו את התנ"ך בתמונות, לא היתה המצאה כזאת. כך אומרים מישפטנים, הלומדים דיני־ראיות וסדר־הדין הפלילי אצל השופט יעקב קדמי. השופט המחוזי מלמד מזה כמה שנים במיכללה לקציני־מישטרה בכירים, המסונפת למכון לקרימי־נולוגיה באוניברסיטת תל־אביב.

שופט קדמי
גם הרצאות

השופט קדמי היה בעבר בעצמו קצין־מישטרה בכיר. וגם שימש במשך שנים אחדות כפרקליט־מחוזי. הוא נחשב כאחד המומחים הגדולים ביותר למישפט־הפלילי, לסדר־הדין הפלילי ולראיות.

תוך כדי הרצאות לסטודנטים נזכר השופט בכל שיטות־הלימוד החד־שניות הנהוגות כיום, החל בלימוד אורקולי וכלה במחשבים ומצא כי שיטת לימוד המישפטים לא השתנתה מזה דורות. כאשר הוציא לפני זמן קצר את סיפרו הראשון על הראיות בפלילים, חידש בו חידוש גדול.

לחיט פלילי. בספר יש כמה טבלות, המבליטות בצורה ברורה לעין את כל ההליכים של הבאת הראיות במישפט. שלב אחרי שלב עובר השופט מהגשת כתב־האישום ועד לגזר־הדין במישפט.

כל עורך־דין מתחיל יוכל להחזיק בידיו את "טבלות־קדמי", ולעיין בהן שוב ושוב ללא דיחוי כאשר תעלה בעיה בדיני־ראיות. בלי לחפש בכרכים עבי־כרס ולהסתבך בפסקי־דין מישפטים ארוכים ומסורבלים, יבחין עורך־הדין במישפטן מייד בכל שלב ושלב של הדיון בהגשת הראיות, תוך עיון של שניות.

בקרוב ייצא גם סיפרו השני של השופט העוסק בסדר־הדין הפלילי. גם לשם הצליח השופט, לתמצת את הליכי המעצר והחיפוש לטבלה של שלושה עמודים ברורים. הוא מתחיל בתלונה והגשת למישטרה, ומסיים בערר בבית־המשפט העליון.

יש לשער כי טבלות אלה יהפכו לחיטים, לא רק בין תלמידי הפקולטה למישפטים אלא גם בין עורכי־דין ומישפטנים. כל העוסק בפלילים, הרוצה לרענן את ידיעותיו ולזכרונו בשניות אחדות, יכול לעשות שימוש בעזרת טבלות אלה.

כל הרואה את הטבלות שואל את עצמו בפליאה: „כיצד לא חשבו על זה קודם? מה כל־כך פשוט?" אלה שדווקא הגישות מטעה. כדי ליצור טבלות כאלה יש צורך לא רק בידע מישפטי אנציקלופדי, אלא גם בכושר־ניתוח, ובסבלנות אין־קץ — תכונות המצויות בשפע אצל המחבר.

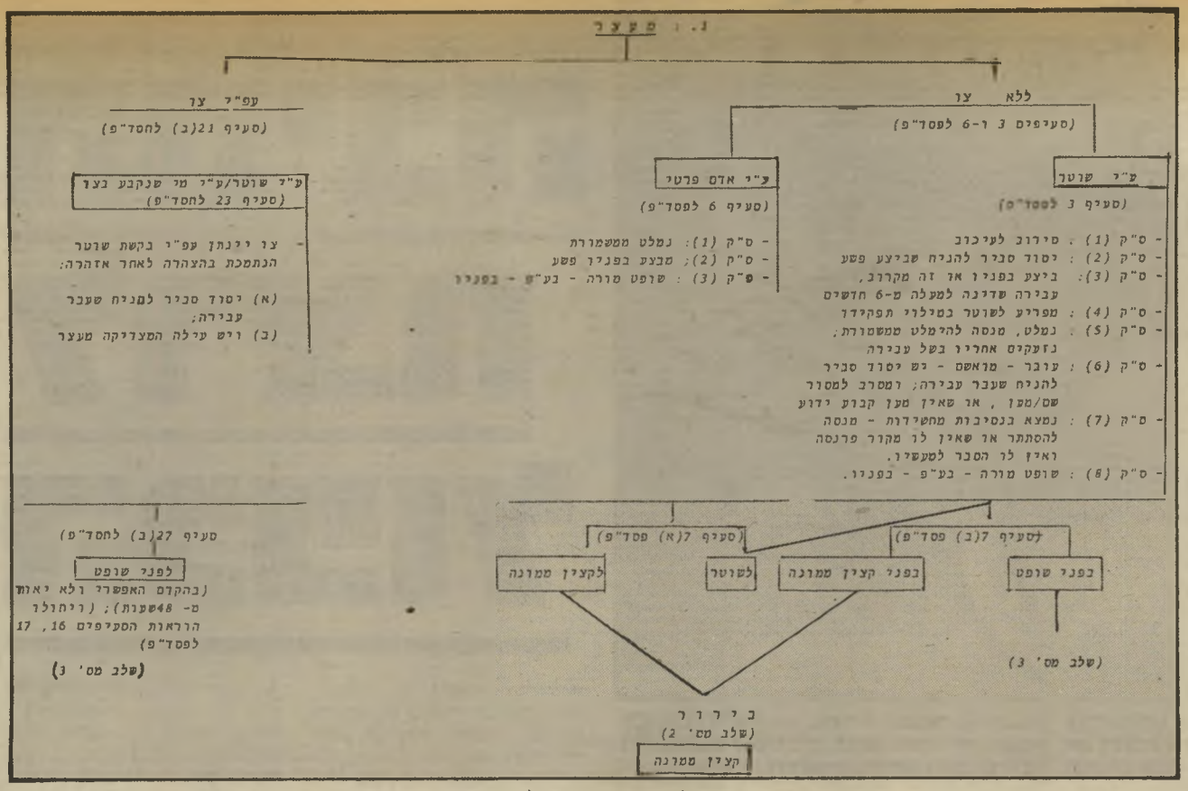

טבלת דיני־מעצר של קדמי
בולט לעין

דרכי אדם

התנחלות של עניים

הוא לא אלים ואין לו אקדח, לכן כאשר נהרס ביתו יכול היה רק למחות בהמגנה ובהתנחלות.

„כבר שבועיים לא התרחצתי, אין לי מקום להתרחץ. למזלי, יש לידי בית־כנסת, ואני משתמש בשירותים שלו לעשות את צרכיי", סיפר עמרם מולסון.

הגבר נמוך הקומה נראה כמי שחי מהיד לפה. בגדיו מהוהים ומלוכלכים, וכל רכושו נמצא בכיס חולצתו. למולסון אין מקום אחר להניח בו את חפציו, הצריף שבו התגורר 15 שנים עוד עם אמו המנוחה, נהרס בינואר השנה:

הרכוש: על מכונית הזבל.

מולסון התגורר בשיכון ג'סי כהן, בצריף רעוע שהושכר לאמו על־ידי עמידר. כאשר נפטרה אמו של מולסון, העביר הבן את החוזה על שמו בחברת עמידר. ובכיסו הוא נושא חוזה כזה משנת 1974.

לא היתה זו סביבה שתענוג לחיות בה. מולסון מצא כי חייו במקום קשים אחרי מות אמו. נרקומנים התנכלו לו, ושכן עבריין איים עליו באקדח כדי שיוכל להשתלט על ביתו.

אבל חייו של מולסון לא היו קלים מעולם, והוא למד להילחם בכל העולם ולשרוד. מזה זמן רב נמשך הנסיון לפנות את שרידי המעברה שבה התגורר מולסון בחולון. אבל עד היום לא נהרס בה אפילו בית אחד ללא הסכמת בעליו.

כאשר חזר מולסון לביתו ב־25 בינואר השנה, מצא הריסות פזורות בשטח, ומטלטליו המעטים מושלכים על משאית הזבל. לא היה לו אקדח והוא אינו אדם אלים, לכן כל מה שיכול לעשות היה להפגין.

מולסון הקים בקור העז של החורף הסוער אוהל, העביר לשם את חפציו הדלים, כתב כמה שלטים, והתחיל את מילחמתו בעירייה ובחברת עמידר. מזג־האויר אומנם השתפר מאז, אבל פיתרון לבעיות הדיור של מולסון עדיין אינו נראה באופק.

העירייה הרסה גם את האוהל שהקים מולסון, והוא התגלגל ממדרגות העירייה לבית־הקברות בחיפושים אחרי התנחלות חדשה.

בהתנחלות של מולסון אין המדינה משקיעה כספים.

מפגין מולסון
התנחלות בלי כסף

הקבלן שרצה להיניק

בגלל לחיטותו של הקבלן לקנות אדמות בשטחים — עורך זיופים והסמיד את כספי החברה.

כתבות בעיתונים הזהירו לאחרונה את קוני הקרקעות בגדה המערבית כי הם עלולים לשים כספם על קרן־הצבי. אולם מסתבר, כי גם קבלנים ותיקים נופלים בפח זה.

200 אלף דולר שילם הקבלן הוותיק אבנר ארליך (העולם הזה 2386) מחשבון חברת ב.ר. לזייפנים ורמאים שקיבלו את הכסף ולא נתנו כל תמורה.

ארליך ידוע גם כמפגין נגד ועדת־כהן, מפעילי „ארץ ישראל השלמה".

„פרשיה זו, שגגולה לפני בית־המישפט, מעוררת מחשבות נוגות על צורת ניהולן של עיסקות במקרקעין בשטחים. לעיתים נוצר הרושם כי יותר ממה שהעגל רוצה לינוק רוצה הפרה להיניק", קבע השופט דויד ולך. העגל במיקרה הזה היו ערבי תושב כפר אל־ג'יב בשם גאזי דגאש ויהודי תושב בני־ברק בשם יוסף סילקו. השניים, בעזרת אנשים נוספים, היו מוכנים למכור קרקעות ליהודים שירבו

קבלן ארליך
לקנות בכל מחיר

במחירן. אבל מסתבר כי הקונים, כמו הפרה, היו עוד יותר להוטים מהמוכריב לקנות קרקעות בגדה.

לא 100 אחוז. את להיטותם זו של אבנר ארליך ומשה כהן, מנהליה של חברת ב.ר., ניצלו הנאשמים. הם הציעו להם לקנות אדמות בכפר בלעין, והציגו להם יפויי־כוח ומיסמכים אחרים, שלבסוף הסתבר כי היו מזוייפים. המוכרים זייפו את יפויי־הכוח בשם אנשים שמתו או עזבו את הכפר לפני שנים רבות, ותמורת מיסמכים אלה קיבלו סכום של 200 אלף דולר בשקלים, מידי מנהלי חברת ב.ר.

השופט דויד ולך, שדן בכתב־האישום נגד השניים ומצא אותם אשמים, קבע כי גם האדונים כהן וארליך לא היו 100% בסדר בעניין זה. איש לא יאשים אותם אומנם בזיוף, אבל הם בוודאי אשמים ברשלנות. הם שילמו את הסכום העצום ללא בדיקה מספקת, כאשר הם ערים לשוני בספרות בין המיסמכים המקוריים והמיסמך המזויף.